

venci, misleč, da pride z Dunaja kdovekaj, so vpri-
zorili veliko agitacijo in napovedali veliko narodno
slavnost. Skoraj gotovo je lesena deščica razočarala
nje same, toda plavati so morali v napovedani smeri
naprej.

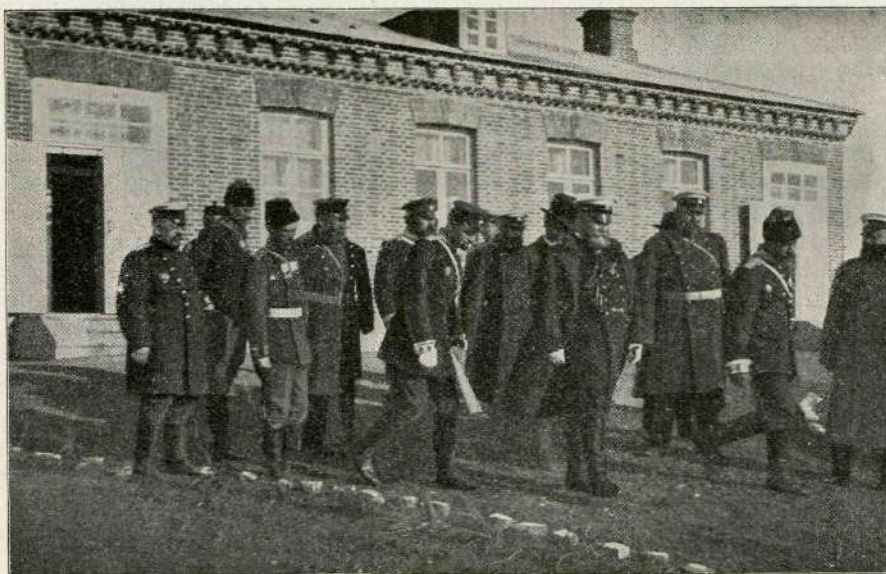
Vkljub temu slavnost ni bila brez pomena za
ljudsko probujo. Bleiweisa, Tomana in originalnega
župnika Huberja pomnijo ljudje še zdaj. Da se pa
Vegov spomin po preteku 39 let, odkar so ga naivno
proslavili prvič, proslavi primerno kulturi, ki jo je v
tem času dosegel naš narod, naj pokaže — narodna
radodarnost!

VL. K.

Franjo Bradaška. Dne 1. februarja je umrl v
Zagreb. Fr. Bradaška, upokojeni gimnazijski rav-
natelj, v 75. letu svoje starosti. Bil je rojen v Kranju
leta 1829. Služil je kot profesor in ravnatelj na gimna-

dovino je pregledal ter dodal nekoliko opomb. Za
hrvaško gimnazijo je izdal po Pützu predelani „Pri-
merjajoči zemljepis“; to knjigo so rabili skozi več let
po hrvaških gimnazijah. Še dandanes je znamenita
zaradi zemljepisne hrvaške terminologije, iz katere
so kasnejši zemljepisci črpali gradivo za svoje knjige.
Franjo Bradaška je bil skoraj zadnji onih zaslužnih
slovenskih profesorjev, ki so prišli na Hrvaško ob
koncu absolutizma ter začeli na početku ustavne dobe
pomagati bratom Hrvatom hrvatiti njihove šole.
Hrvatje še dandanes visoko cenijo delovanje teh pro-
fesorjev, kakršni so bili: Žepić, Valjavec, Tušek, Er-
javec, Lipež i. dr. Od te vrle čete živita zdaj samo
še Trdina in Fr. Magdič. Tudi pokojnemu Franju
Bradašku ostane med Hrvati trajen spomin. I. St.

Slovenska umetniška razstava na Dunaju.
Dunajčanom je izmed slovenskih umetnikov najbolj

CARSKI NAMESTNIK ALEKSEJEV IN NJEGOVO SPREMSTVO

ziji v Varaždinu, odkoder je prišel za ravnatelja
na zagrebško gimnazijo. Tukaj je stopil v pokoj
l. 1883, ter je živel iz početka v Gradcu, kasneje pa
zopet v Zagrebu. Zadnja leta je bil jako bolan. Bra-
daška je bil zgodovinar in zemljepisec, a j je malo
pisal, dasi mu je bil jezik lep in slog jedrnat. Kot
profesor in ravnatelj je bil strog in natančen. Pisa i
je začel v „Slov. Bčeli“ zgodovinske sestavke. V
„Novicah“ je leta 1856. objavil „Kratek pregled sta-
rega slovstva hrvaškega“ po Mažuraniću, v katerem
odobrava, da so se poprijeli kajkavci književne hrva-
ščine, namreč štokavščine V „Vodnikovem Spomeniku“
l. 1859. navaja vzroke, zakaj Slovani niso dosegli
moči, ki je primerna njih velikemu številu. L. 1859.
je opisal v „Slov. Glasniku“ Zagreb. V „Letopisu
Matice Slov.“ l. 1870. je napisal razpravo o najstarejši
zgodovini slovenski. Tudi Trdinovo slovensko zgo-

znan arhitekt Jožef Plečnik, katerega duhoviti
načrti, pričajoči o originalnem in jako finem umet-
niškem čutu, so že našli opetovano splošno prizna-
nje. Prošli mesec so pa priredili tudi drugi slovenski
umetniki, združeni pod imenom „Sava“, umetniško
razstavo pri Miethkeju na Dunaju. Nam so ta dela
znana večinoma z domačih razstav. Razstavljali so
slikarji Ivan Grohar, Rihard Jakopič, Matej
Jama, Matej Sternen, Ferdinand Vesel,
Peter Žmitek in kipar Frančišek Berneker.
Dunajska kritika je ugodno sprejela ta prvi nastop
slovenskih umetnikov na Dunaju. Poljsko društvo
„Sztuka“ in češki „Manes“ sta že dobro znana
na Dunaju. Želimo, da bi si tudi „Sava“ pridobila
toliko ugleda!

Slovenec — misijonar, našim čitateljem dobro
znani o. Veselko Kovač, nam piše s Kitajskega: „Do